DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 30. MAJ 1984 [1]

Pierre Favre
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Midlertidigt ansat — afskedigelse«

Sag 346/82

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — tjenstlige synspunkter — princip for administrationens virksomhed — rækkevidde

(Tjenestemandsvedtægten, art. 7)

Tjenestemandsvedtægtens artikel 7, hvorefter den kompetente myndighed ved udnævnelse og forflyttelse alene skal tage hensyn til tjenstlige synspunkter, udtrykker et princip, som er en af retningslinjerne for administrationens virksomhed, og som ikke alene finder anvendelse i forbindelse med ansættelse af tjenestemænd.

I sag 346/82

PIERRE FAVRE, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende 3, rue Maurice-Barrés, Hettange-Grande, Frankrig, bistået og repræsenteret af advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Biel's kontor, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved John Forman, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

1 — Processprog: Fransk.

hvorunder der i det væsentlige er nedlagt påstand om annullation af afskedigelsen af sagsøgeren af 4. november 1982,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco.

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender, argumenter og påstande kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Favre blev den 16. september 1981 ansat med status som midlertidigt ansat i lønklasse A 6 på ubestemt tid, »afhængig af varigheden af programmet 'kernekraftinspektion'«, og blev placeret ved generaldirektorat XVII »Energi«-direktorat »Sikkerhedskontrol under Euratom«. Sagsøgeren fik tildelt en række arbejdsopgaver, der var beskrevet i et notat af 27. oktober 1981 til ham fra hans foresatte Bomelle og Van der Stijl. Sagsøgeren blev heri anmodet om pr. december s.å. at forelægge en rapport indeholdende hans konklusioner og forslag vedrørende de forskellige emner, der var anført i det nævnte notat.

Da rapporten ikke var blevet afleveret til den fastsatte tid, gav sagsøgerens kontorchef Bomelle den 27. januar 1982 sagsøgeren en påmindelse herom.

Den 29. januar s.å. tilstillede sagsøgeren Van der Stijl et notat på lidt over en side, hvori han fremlagde resultatet af sit arbejde fra de forudgående måneder. Samme dag udarbejdede han endnu et

notat, der indeholdt et sammendrag af en skrivelse, som Det forenede Kongeriges energiministerium havde sendt til generaldirektoratet for energi. Endvidere forelagde han den 10. marts 1982 sine foresatte et notat, der indeholdt et sammendrag af et kursus, som han havde fulgt.

Ved udløbet af prøvetiden fik Favre den 23. april 1982 forelagt et udkast til udtalelse ved prøvetidens udløb, der var udfærdiget den 5. april, med henblik på fremsættelse af bemærkninger.

Den nævnte udtalelse indeholdt kritiske bemærkninger dels om sagsøgerens initiativ og ansvarsfølelse, dels om hans arbejdsindsats. Det anførtes, at Favre ikke havde udvist meget initiativ under prøvetiden, at hans ansvarsfølelse henset til, at han var ansat i en lønklasse (A 6) over den første lønklasse, som han var blevet ansat i, lod noget tilbage at ønske, og at den hurtighed, hvormed han udførte arbejdet, var meget utilfredsstillende. Det anførtes i øvrigt, at som følge af hans ganske beskedne »produktion« kunne kvaliteten af hans arbejde ikke vurderes. Det fremgår af de sammenfattende bemærkninger, at Favre, der havde fået til opgave at udarbejde redegørelser om oparbejdningsanlægget Windscale i Det forenede Kongerige, havde udarbejdet et resumé på to sider i sagen, og at denne arbejdsindsats måtte anses for helt utilstrækkelig, at sagsøgeren ved flere lejligheder havde fået mundtlige og to gange havde fået skriftlig henstilling om at afslutte sit arbejde, og at den ansvarlige medarbejder for efteruddannelsen havde gjort Favre's foresatte opmærksom på, at han havde udvist klar mangel på interesse for de kurser, han havde deltaget i.

Som kommentar til denne udtalelse udarbejdede sagsøgeren den 9. juni 1982 et notat, hvori han anførte, at det var ukorrekt, at han havde modtaget flere mundtlige samt to skriftlige henstillinger om at afslutte sit arbejde. Den første og eneste mundtlige henstilling før den 23. april 1982 var blevet afgivet i januar 1982, ligesom den første og eneste skriftlige henstilling var fremkommet nogle dage senere. I øvrigt tilkendegav sagsøgeren, at han var helt uenig i de kritiske bemærkninger, som blev fremført over for ham om kvaliteten af hans arbejde og hans hurtighed i udførelsen heraf, såvel som om hans initiativ og ansvarsfølelse. Han besværede sig over, at han havde været henvist til at arbejde alene og uden støtte fra sine overordnede, og gjorde gældende, at den sag, han havde arbejdet på, var en vanskelig sag, hvori der kun var sket små fremskridt siden 1973. I øvrigt havde Favre først den 15. marts 1982 opnået »sikkerhedsgodkendelse«, og såfremt han »efter bogstaven« havde fulgt den arbejdsplan, han modtog den 27. oktober 1981, ville det have medført en overtrædelse af reglerne om beskyttelse af de pågældende fortrolige forhold.

Ved notat af 24. august 1982 meddelte sagsøgerens kontorchef direktøren for sikkerhedskontrollen under Euratom Gmelin, at Favre trods kontorchefens indtrængende henstillinger ikke havde afleveret den rapport, han var blevet bedt om at færdiggøre til juli, inden han tog på ferie.

Det anførtes i samme notat, at sagsøgeren i løbet af sommeren 1982 havde været fraværende på grund af sygdom fra 14.-31. juli samt fra 1.-15. august, og at han således ikke havde udført det arbejde, han var blevet pålagt i en plan, der blev sendt til ham den 2. juli 1982.

Ved skrivelse af 30. juli 1982 meddelte generaldirektøren for personale og administration sagsøgeren, at han havde indstillet til ansættelsesmyndigheden at opsige sagsøgerens kontrakt til ophør den 2. november 1982. Denne skrivelse

blev sendt til Favre for at gøre det lettere for ham at søge en ny stilling.

Ved skrivelse af 19. august s.å. til det ansvarlige kommissionsmedlem for personalespørgsmål, Burke, foreslog generaldirektøren for personale og administration under henvisning til udtalelsen fra generaldirektoratet for energi, at sagsøgeren blev afskediget i henhold til artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Personaleudvalget i Luxembourg, som sagsøgeren havde forelagt sagen for, rettede den 17. september 1982 henvendelse til Burke med anmodning om, at der blev givet sagsøgeren endnu en chance. Den 4. november 1982 traf Burke afgørelse om, at sagsøgerens kontrakt skulle opsiges, således at varslet løb fra den 10. november og udløb den 31. december 1982.

Denne beslutning blev meddelt Favre ved skrivelse af 4. november 1982, og blev gjort til genstand for en klage, der indgik den 26. november 1982 og blev afvist ved skrivelse fra Burke af 3. februar 1983.

Den 29. december 1982 anlagde sagsøgeren nærværende sag såvel som en sag om foreløbige forholdsregler, hvorunder han påstod, at »det bestemmes, at afskedigelsen udsættes på afgørelsen af realiteten«.

Ved kendelse af 7. februar 1983 bestemte formanden for Domstolens første afdeling, at begæringen om udsættelse ikke skulle tages til følge.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den referende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har under sagen nedlagt følgende påstande:

»— Sagen antages til realitetsbehandling, da stævningen er indgivet rettidigt og i den foreskrevne form.

— Der gives sagsøgeren medhold.

— Afskedigelsen af 4. november 1982 annulleres.

— Sagen hjemvises til ansættelsesmyndigheden med henblik på at finde en anden løsning, navnlig en forflyttelse til arbejdsopgaver, der svarer til sagsøgerens videnskabelige uddannelse og grad.

— Kommissionen tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

Subsidiært:

— Der gives sagsøgeren adgang til ved hjælp af vidneførsel at bevise, at afskedigelsen ikke er sket i tjenestens interesse, men er udtryk for magtfordrejning og i hvert fald overskridelse af beføjelser.«

Kommissionen har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse, da søgsmålet er ugrundet.

— Sagsøgeren afholder sagens omkostninger.

Sagsøgeren har i replikken nedlagt følgende påstande:

— »Subsidiært at der træffes bestemmelse om at føre en række vidner for i fornødent omfang at bevise, at sagsøgeren bør gives medhold; såfremt det er nødvendigt, indkaldes Favre's umiddelbart foresatte, dvs. Bomelle og Van der Stijl, til at afgive vidneudsagn for Domstolen.

— Desuden træffes bestemmelse om afhøring af nedennævnte vidner, der i egenskab af medlemmer af personaleudvalget, eller som disses stedfortrædere, den 14. september 1982 på Favre's vegne henvendte sig til Burke for at forelægge ham de dokumenter, der savnedes i sagen, samt de dokumenter, der ikke var blevet forelagt . . .«. Herefter følger navnene.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Sagsøgeren* har i stævningen indledningsvis gjort gældende, at han var ansat, så længe programmet »kernekraftinspektion« varede, og at han under denne periode var sidestillet med en tjenestemand i tjenestemandsvedtægtens forstand. Til gengæld ville hans kontrakt omgående udløbe, endog uden varsel, når det nævnte program blev afsluttet. Sagen adskiller sig således fra de fleste sager vedrørende andre ansættelser på ubestemt tid (sag 25/80, De Briey, Sml. 1981, s. 637).

Sagsøgeren har som sit første anbringende gjort gældende, at begrundelsen mangler eller i det mindste er utilstrækkelig. For så vidt angår udtalelsen ved prøvetidens udløb er de anførte bemærkninger nemlig uden vægt i forhold til sagsøgeren. I øvrigt henviste afskedigelsesbeslutningen ikke hertil. Sagsøgeren havde ikke kunnet godtgøre kvaliteten af sit arbejde, eftersom han ikke på noget tidspunkt havde haft mulighed for at fremlægge konkrete resultater, fordi den sag, han havde fået tildelt, var for indviklet til, at den kunne ekspederes i løbet af så kort tid. Sagsøgeren har dernæst på ny hævdet, at varigheden af hans ansættelse var uløseligt forbundet med varigheden af programmet »kernekraftinspektion«.

Sagsøgerens andet anbringende støttes på tjenestemandsvedtægtens artikel 7, hvorefter en afskedigelse alene kan ske i tjenestens interesse. Det vil efter sagsøgerens opfattelse blive umuligt at ansætte medarbejdere med en videnskabelig baggrund inden for kernekraft, såfremt disse stærkt specialiserede personer ikke får tilbudt nogen sikkerhed i ansættelsen.

Det tredje anbringende bygger på magtfordrejning. Ifølge sagsøgeren mente ansættelsesmyndigheden ikke, at den kunne skaffe sig af med ham på grundlag af den første indstilling om afskedigelse. For så vidt angår den anden indstilling om afskedigelse, har denne efter sagsøgerens opfattelse karakter af en befaling, og den indeholdt ikke en antydning af en begrundelse. Sagsøgeren har anført, »at det var kommet Gmelin og måske også generaldirektør Audland på tværs og havde krænket deres prestige, at en medarbejder ikke havde villet bøje sig og to gange havde 'vundet'«. Man havde af denne grund ønsket at skaffe sig af med denne unge »urostifter« »efter indstilling fra generaldirektoratet for energi«, og uden at angive andre grunde.

Sagsøgeren har anført, at administrationen ikke i enkeltheder og konkret har bevist de objektive grunde, der med rimelighed talte til støtte for at opsige ansættelsesforholdet. Administrationen burde have fundet en stilling, hvori Favre kunne fortsætte sin tjeneste, og f.eks. have placeret ham i Ispra. I stedet for at finde en rimelig løsning ødelagde de ansvarlige imidlertid en løbebane, som tidligere har været overordentlig strålende.

Sagsøgeren har henvist til den omstændighed, som han allerede gjorde gældende i sin administrative klage, nemlig at afskedigelsen af ham er en handling, der er usædvanlig i økonomisk eller social henseende. Afskedigelsen af ham må nemlig sidestilles med en uberettiget afskedigelse, for så vidt som den er sket uden gyldig grund. Det påhviler ansættelsesmyndigheden at godtgøre, at

sagsøgerens arbejdsindsats ikke svarede til det, man kunne have forventet af ham. Indtil dette påvises, fastholder sagsøgeren, at hvis hans arbejdsindsats ikke har været, som den burde, beror det på rent administrative forhold.

2. *Kommissionen* har i svarskriftet indledningsvis om de faktiske omstændigheder anført, at sagsøgeren blev ansat for at arbejde som inspektør vedrørende nukleare anlæg, og at hans kontrakt om midlertidig ansættelse, der har hjemmel i artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, kunne opsiges med det i artikel 47, stk. 2, i de nævnte vilkår angivne varsel. Det er dernæst ikke rigtigt, når det hævdes, at sagen vedrørende oparbejdningsanlægget Windscale var en særlig problematisk sag eller var politisk præget. Sagsøgeren var placeret under direktoratet »Sikkerhedskontrol under Euratom« og havde fået til opgave at foretage et rent videnskabeligt udredningsarbejde, som han burde have været i stand til at gennemføre under hensyn til sin faglige erfaring.

For så vidt angår det første anbringende har Kommissionen anført, at der savnes ethvert grundlag for sagsøgerens fortolkning af kontrakten, om ikke andet så fordi fortolkningen er i strid med den klare ordlyd af artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvortil der henvises i kontrakten, som indeholder en nærmere bestemmelse om, hvorledes opsigelsesvarslet beregnes. Kommissionen har endvidere anført, at selv om programmet »sikkerhedskontrol, kernekraftinspektion« hører til Kommissionens faste arbejdsopgaver, havde den betydelige vækst i arbejdsopgaverne på dette område, som havde tvunget Kommissionen til at udvide antallet af inspektører af nukleare anlæg, imidlertid ikke medført, at der var blevet stillet et tilstrækkeligt antal tjenestemandsstillinger til rådighed; men Kommissionen havde af Rådet for en periode på tre år fået tildelt et vist antal midlertidige stillinger, hvori flere af de personer, der havde bestået den udvælgelsesprøve, som Favre havde deltaget i, var blevet ansat; disse stillinger var imidlertid bevilget tidsbegrænset, og det var derfor nødvendigt at angive i kontrakterne, at de ikke kunne vare ud over den periode, for hvilken de nævnte stillinger var bevilget. Sagsøgeren var således omfattet af en kontrakt på ubestemt tid, som kunne bringes til ophør efter varsel, og uden at det var nødvendigt at angive begrundelsen for beslutningen om afskedigelse.

Kommissionen har anført, at det fremgår af sagsfremstillingen, at sagsøgeren ved forskellige lejligheder var blevet gjort opmærksom på grundene til, at hans arbejdsindsats blev bedømt som utilfredsstillende.

Hvad angår det andet anbringende fremgår det ifølge Kommissionen af de fremlagte dokumenter, at sagsøgerens foresatte var af den opfattelse, at hans arbejdsindsats ikke svarede til, hvad man kunne forvente af en ansat i lønklasse A6, der varetog opgaver vedrørende kernekraftinspektion. Sagsøgerens foresatte var derefter — efter moden overvejelse og efter at have gjort sig bekendt med de bemærkninger, der ved flere lejligheder var fremsat over for Favre — nået til den konklusion, at det ikke var i tjenestens interesse, at han fortsat var knyttet til Kommissionens tjenestegrene. Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at i tilfælde af afskedigelse på grund af utilstrækkelige faglige kvalifikationer kan Domstolen i henhold til dommen i De Briey-sagen ikke tilsidesætte afgørelsen med det hertil knyttede skøn bortset fra i tilfælde, hvor der godtgøres at foreligge en åbenbar vildfarelse

eller magtfordrejning. I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke bevist og ikke engang påstået, at den trufne beslutning er behæftet med en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning.

Med hensyn til det tredje anbringende beklager sagsøgte, at sagsøgeren har ment at måtte rette beskyldninger mod to tjenestemænd, uanset at det med den fornødne klarhed fremgår af de fremlagte dokumenter, at den pågældende beslutning — som i øvrigt ikke hidrørte fra de pågældende tjenestemænd — var blevet truffet efter en objektiv prøvelse af alt materiale i den personlige aktsamling samt efter drøftelser med sagsøgtes umiddelbart foresatte. I øvrigt kan der modsat det af sagsøgeren anførte ikke opstilles nogen formodning for magtfordrejning, idet beviset herfor påhviler sagsøgeren. Det forhold, at sagsøgeren ikke blev afskediget ved prøvetidens udløb, er givetvis intet bevis for en sådan magtfordrejning; forholdet viser tværtimod, at de foresatte tog sig tid til at overveje sagen, inden de foreslog ansættelsesmyndigheden at træffe en beslutning med så alvorlige følger for sagsøgeren. I øvrigt er det korrekt, at Favre's teoretiske kundskaber ikke er blevet anfægtet; dette er langt fra noget som helst bevis for magtfordrejning, tværtimod viser det, at sagsøgerens foresatte var objektive, når der samtidig tages hensyn til, at sagsøgerens initiativ og ansvarsfølelse såvel som kvaliteten og omfanget af hans arbejde blev betragtet som utilstrækkelige under hensyn til den stilling, han beklædte.

Sagsøgte kan endelig ikke indse, hvorledes afskedigelsen kan være »usædvanlig i økonomisk eller social henseende«, eftersom artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte indeholder udtrykkelig hjemmel for, at en kontrakt med en midlertidigt ansat, der er indgået på ubestemt tid, kan bringes til ophør efter opsigelse.

3. *Sagsøgeren* har i replikken givet udtryk for sin forbløffelse, for så vidt som det i svarskriftet anføres, at hans kontrakt var begrænset til et tidsrum af tre år, uanset at han i god tro havde henholdt sig til det i kontrakten anførte, hvorefter den var gældende, så længe programmet »kernekraftinspektion« varede, og dette varer lige så længe som traktaten selv. I øvrigt er det en forbløffende påstand, at der i forbindelse med opsigelse af en kontrakt med varsel ikke skal gives en begrundelse. Ifølge sagsøgeren er det imidlertid ubestridt, at beslutningen om at afskedige ham var endelig fattet af Gmelin, selv før han havde gennemgået sagsøgerens bemærkninger. Som bevis herfor har han henvist til notatet fra direktøren af 7. maj 1982, hvori det anføres, at »der ikke vil blive ændret ved realiteten i sagen«, og sagsøgeren har videre anført, at den procedure, som skulle følges, var blevet fraveget, samt at hans personlige aktsamling ikke var i forskriftsmæssig stand, eftersom den indeholdt akter, der i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 26 ikke var blevet forelagt ham; den ansvarlige kommissær traf afgørelse endog uden at have gjort sig bekendt med de dokumenter, der manglede, eller som ikke var blevet forelagt ham; sagsøgerens umiddelbart foresatte var ikke indforstået med den nævnte afskedigelse, som de hverken havde afgivet indstilling om eller overhovedet bragt på bane, og de var ydermere ikke blevet holdt underrettet om procedurens forløb; de dokumenter, som Kommissionen har støttet sig på over for sagsøgeren, er ensidige og har ikke været genstand for en kontradiktorisk procedure, såsom de notater, Gmelin

dikterede vedrørende samtalerne med de i sagen involverede personer, og som ikke er blevet rundsendt forskriftsmæssigt.

For så vidt angår tjenestens interesse har Favre anført, at han forblev ansat i flere måneder efter prøvetidens udløb, at han fortsatte udredningsarbejdet vedrørende aktiviteterne på Windscale, og at hans arbejde for en stor dels vedkommende er spildt, fordi han ikke kan videreføre det. Imidlertid er han efter al sandsynlighed den eneste, der kan udføre dette arbejde, eftersom de inspektører, der blev ansat efter den udvælgelsesprøve, som sagsøgeren bestod, ikke havde særligt kendskab til kerneenergi; sagsøgeren har i den forbindelse gjort gældende, at den nævnte udvælgelsesprøve i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, ikke havde til formål at føre til ansættelse af inspektører for nukleare anlæg, idet der ganske enkelt var tale om en almindelig udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser og prøver for at oprette en reserve af videnskabelige fuldmægtige.

For så vidt angår magtfordrejningen har sagsøgeren anført, at en direktør, der fremlægger referater, som forvansker de foresattes synspunkter, ikke handler retmæssigt, men overskrider sine beføjelser efter tjenestemandsvedtægten. Beviset på at Gmelin allerede havde fattet beslutningen om afskedigelsen, består ifølge sagsøgeren i, at Gmelin ikke efter april 1982 traf de fornødne foranstaltninger til, at sagsøgeren blev underkastet den foreskrevne lægeundersøgelse, og sagsøgeren har ikke gennemgået nogen form for lægeundersøgelse siden undersøgelsen den 9. Februar 1981 forud for ansættelsen.

4. *Kommissionen* har i duplikken vedrørende det første anbringende anført, at dersom sagsøgeren var af den opfattelse, at den fulgte fremgangsmåde var i strid med forskrifterne, og at retten til kontradiktion ikke var blevet tilgodeset, burde han udtrykkeligt have gjort dette gældende som anbringender, hvilket han ikke har gjort.

Sagsøgte har anført, at de midlertidige stillinger, som en række personer var blevet ansat i efter at have bestået den udvælgelsesprøve, som også sagsøgeren havde bestået, ikke — i modsætning til hvad der ved en fejltagelse er anført i svarskriftet — var blevet bevilget af budgetmyndighederne for et tidsrum af tre år, men derimod for en ubestemt periode; det står ikke desto mindre fast, at der var tale om midlertidige stillinger, hvilket sagsøgeren ikke kunne være uvidende om, eftersom hans kontrakt udtrykkeligt henviste til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, der omhandler »den, der ansættes i en af stillingerne i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, og af budgetmyndighederne er betegnet som midlertidige«.

For så vidt som det i Favre's kontrakt udtales, at »nærværende kontrakt er indgået på ubestemt tid, afhængig af varigheden af programmet 'kernekraftinspektion'«, er meningen hermed således, at kontraktens varighed er begrænset til den periode, for hvilken budgetmyndighederne har godkendt den midlertidige stilling. Denne begrænsning medfører selvsagt ingen indskrænkninger i muligheden for at anvende artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Ifølge Kommissionen sammenblander sagsøgeren den angivne begrundelse for en beslutning (en sådan kræves ikke i den foreliggende sag) med de bevæggrunde, denne bygger på; en stillingtagen til bevæggrundene indebærer en udtømmende prøvelse og kommer derfor ikke på tale for så vidt angår det her drøftede anbringende.

Under alle omstændigheder er forpligtelsen til at give en begrundelse opfyldt i den foreliggende sag. Kommissionen har herved henvist til, at sagsøgeren fik forelagt udtalelsen ved prøvetidens udløb, at han deltog i forskellige møder med sine foresatte, at disse afgav såvel mundtlige som skriftlige bemærkninger om hans arbejdsindsats, samt at han gennemså det sagsmateriale, der var tilvejebragt under proceduren, og Kommissionen finder det indlysende, at han hermed fik kendskab til grundlaget for sin afskedigelse.

Hvad angår det andet anbringende har Kommissionen anført, at der var blevet givet sagsøgeren en chance til, for så vidt som han fortsat havde kunnet arbejde i syv måneder efter udløbet af prøvetiden i stedet for straks at blive afskediget på dette tidspunkt. Ved afslutningen af den efterfølgende periode havde administrationen beklageligvis måttet konstatere, at de vurderinger, der var angivet i udtalelsen ved prøvetidens udløb, fortsat havde gyldighed.

Kommissionen har anført, at inspektører for nukleare anlæg navnlig har til opgave at inspicere de forskellige anlæg, på hvilke der sker produktion, adskillelse og anvendelse af udgangsmaterialer eller specielle fissile materialer, samt foretages oparbejdning af bestrålet brændsel; de pågældende inspektører har navnlig til opgave at kontrollere, at de førnævnte materialer ikke anvendes til andre formål end de af brugerne angivne. Inspektørerne har endvidere til opgave at lede en gruppe inspektører i lønklasse B og skal samarbejde såvel med de ansvarlige for de nukleare anlæg inden for Fællesskabet som med Den internationale Atomenergiorganisation. Disse arbejdsopgaver har en sådan betydning, at Kommissionen med rette kan kræve, at dens inspektører for nukleare anlæg besidder initiativ og ansvarsfølelse i udpræget grad, samt at de godtgør at være særdeles motiverede for det pågældende arbejde. I den foreliggende sag kom ansættelsesmyndigheden til den konklusion, at sagsøgeren ikke havde bevist, at han havde de fornødne kvalifikationer; hensynet til tjenestens interesse, navnlig på et så vigtigt område som kerneenergi, gjorde det derfor nødvendigt at bringe sagsøgerens kontrakt til ophør.

For så vidt angår det tredje anbringende har Kommissionen anført, at sagsøgeren aldeles temerært gør gældende, at hans foresattes vurderinger af ham blev omformuleret af Gmelin; at sagsøgeren ikke blev underkastet den særlige lægelige kontrol, der foretages af arbejdstagere, der kan være udsat for ioniserende stråling, har Kommissionen forklaret med, at sagsøgeren — bortset fra et ophold på tre dage i Ispra — ikke har været udsat for sådan stråling.

Kommissionen er af den opfattelse, at begæringen om afhøring af vidner må afslås. Det fremgår nemlig ubestrideligt af sagens akter, at sagsøgerens foresatte, der ønskes afhørt, var af den opfattelse, at sagsøgeren ikke havde de fornødne faglige kvalifikationer til at varetage sine arbejdsopgaver. Kommissionen anser det ligeledes for irrelevant at foretage vidneafhøring med henblik på at fastslå, om de pågældende chefer havde krævet

Favre afskediget, om de pågældende anser denne foranstaltning for velbegrundet, samt om de greb ind i afskedigelsesproceduren eller holdt sig orienteret om dennes forløb, eftersom det tilkommer den myndighed, der har kompetencen til at afskedige den midlertidigt ansatte, at tage stilling til de nævnte spørgsmål.

Begæringen om afhøring af personalerepræsentanterne er lige så ubegrundet, eftersom formålet hermed er at fastslå dels, at Favre i forbindelse med gennemsynet af sin personlige aktsamling angiveligt fremsatte visse bemærkninger til dens indhold, dels at en personalerepræsentant under mæglingsmødet med Burke angiveligt tilbød at tilsende denne en række dokumenter, der enten manglede i sagen, eller hvis indhold blev bestridt. Kommissionen har herved anført, at disse forhold ikke — selv om de blev bevist — ville kunne have nogen som helst betydning for sagens behandling, eftersom sagsøgeren ikke nærmere har angivet, hvilke dokumenter der mangler eller bestrides indholdsmæssigt, og dette så meget desto mere fordi han ikke har anført, hvordan de nævnte dokumenter (respektive den omstændighed at visse dokumenter savnes) har kunnet påvirke den trufne beslutning.

IV — Mundtlige forhandlinger

Parterne har afgivet indlæg i retsmødet den 26. januar 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. februar 1984.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 29. december 1982 har Pierre Favre, midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 4. november 1982 om, at hans kontrakt, i henhold til hvilken han er ansat som midlertidigt ansat, opsiges i henhold til artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte (herefter benævnt ansættelsesvilkårene).

Beslutningens baggrund

2 Sagsøgeren blev — efter at have bestået udvælgelsesprøve KOM/A/322 om oprettelse af en ansættelsesreserve for videnskabeligt uddannede fuldmægtige med dokumenteret erfaring inden for kerneenergi — den 16. september 1981 ansat som midlertidigt ansat og, som det anførtes i selve kontrakten, »på ubestemt tid (artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte), afhængig af varigheden af programmet 'kernekraftinspektion'«.

3 Sagsøgeren blev placeret ved generaldirektorat »Energi«, direktorat »Sikkerhedskontrol under Euratom«, og fik af sine foresatte, kontorchef Bommelle og sektionsleder Van der Stijl, i henhold til et notat, som han modtog den 27. oktober 1981, overdraget den opgave at redegøre for en række sikkerhedsproblemer vedrørende det nukleare anlæg Windscale i England, og det blev tillige pålagt ham at udarbejde en rapport, der skulle indeholde hans konklusioner og forslag vedrørende de pågældende spørgsmål, og som skulle være færdig i december samme år.

4 Da rapporten ikke forelå til den fastsatte tid, fremsendte Bommelle den 27. januar 1982 et notat, hvori han skriftligt bekræftede et møde den 19. januar samt rykkede sagsøgeren og pålagde ham omgående at fremlægge resultaterne af sit arbejde.

5 Den 29. januar tilstillede sagsøgeren Van der Stijl et notat på lidt over en side med titlen »Eléments de réponse à BNFL/DOE«, hvori han fremlagde resultaterne af sit arbejde med den undersøgelse, han havde fået til opgave at foretage, tillige med et sammendrag på én side af et bilag til en skrivelse af 20. februar 1981, som energiministeriet i Det forenede Kongerige havde tilsendt generaldirektoratet for energi. Den 10. marts fremsendte han til sine overordnede et notat, hvori han beskrev et efteruddannelseskursus, han havde deltaget i, og som drejede sig om anvendelsen af et apparat til måling af berigelsen af U-235.

6 Ved prøvetidens udløb blev der udarbejdet et udkast til udtalelse, som blev forelagt sagsøgeren til udtalelse den 23. april 1982. I udtalelsen, der var udarbejdet af Bommelle og Gmelin, direktør for sikkerhedskontrollen under Euratom, anførtes med hensyn til arbejdsopgaverne under prøvetiden, at den pågældende havde gennemgået »kurser og praktisk uddannelse«, samt at han havde været beskæftiget med »udredninger og forslag til initiativer om oparbejdningsanlægget Windscale«. Vedrørende initiativ og ansvarsfølelse lød bedømmelsen »utilstrækkelig«. Hurtigheden i udførelsen af arbejdet blev betegnet som »meget utilfredsstillende«. Med hensyn til arbejdets kvalitet bemærkedes, at dette punkt ikke kunne vurderes, da der var tale om en »ganske minimal produktion«. Det anførtes i de sammenfattende bemærkninger, at sagsøgeren, hvis opgave var at foretage de ovenfor nævnte undersøgelser, kun havde fremlagt »et resumé på to sider i sagen«, en arbejdsindsats der måtte anses for »helt utilstrækkelig«, at man ved flere lejligheder mundtligt og to gange skriftligt havde pålagt ham at færdiggøre sit arbejde, og endelig at den ansvarlige for efteruddannelsen af de nyansatte havde gjort

Favre's foresatte opmærksom på »den pågældendes åbenbare mangel på interesse for kurserne«. Det anførtes som konklusion i udtalelsen ved prøvetidens udløb, at sagsøgeren ikke havde de fornødne faglige kvalifikationer til at bestride de arbejdsopgaver, han havde fået tildelt.

7 Eftersom sagsøgeren ikke havde fremsat skriftlige bemærkninger 15 dage efter forelæggelsen af udtalelsen, indkaldte Gmelin ham til et møde den 7. maj, som også Bommelle, Van der Stijl og Korzilius var blevet indkaldt til. Sagsøgeren blev anmodet om at fremkomme med bemærkninger til indholdet af udtalelsen om ham ved prøvetidens udløb, og han overgav i denne anledning Gmelin sine skriftlige bemærkninger, som han havde affattet den 6. maj. Det blev besluttet, at mødet skulle genoptages den 17. maj s.å., efter at man havde gjort sig bekendt med sagsøgerens bemærkninger. Efter dette andet møde, hvori de samme personer deltog, meddelte Gmelin sagsøgeren, at han efter at have hørt sagsøgerens synspunkter flere gange efter at have sat sig ind i hans skriftlige bemærkninger ikke så anden løsning på det egentlige spørgsmål i sagen end at meddele sin foresatte, generaldirektøren for generaldirektorat XVII Audland, at sagsøgeren efter Gmelin's opfattelse ikke havde de fornødne faglige kvalifikationer for at bestride sine arbejdsopgaver; dog ville Gmelin over for Audland foreslå, at opsigelsesvarslet, der i henhold til tjenestemandsvedtægten var på ca. tre uger, i tilfælde af afskedigelse skulle forlænges til fire måneder.

8 Efter at Favre havde fået forelagt udtalelsen ved prøvetidens udløb, der var underskrevet af Audland, og hvorpå sagsøgeren ved påtegning under sin underskrift angav, at han ikke kunne tiltræde den, tilbagesendte Favre rapporten med bemærkninger i form af et notat af 9. juni, i hvilket han gentog hovedparten af sine argumenter, dels i de skriftlige bemærkninger af 7. maj, dels under møderne den 7. og 17. maj 1982. Efter hans opfattelse var det ukorrekt, at han havde modtaget adskillige mundtlige og to skriftlige påmindelser. Den første og eneste mundtlige påmindelse før den 23. april var blevet givet den 19. januar, og ligeledes var notatet af 27. januar den første og eneste skriftlige påmindelse, han havde modtaget. For så vidt angår de kritiske bemærkninger, der blev fremsat over for ham om kvaliteten af hans arbejde og den hurtighed, hvormed han arbejdede, samt om initiativ og ansvarsfølelse, anførte han, at halvdelen af hans tid under prøvetiden havde være optaget af efteruddannelses- eller sprogkurser samt af ferier og fridage. Endvidere var der først ved udgangen af marts 1982 blevet stillet et kontor til rådighed for ham inden for direktoratet, og han havde i det væsentlige måttet arbejde alene uden støtte fra sine foresatte. Windscale-sagen, som han havde fået tildelt, var en vanskelig sag, hvori der ikke var sket mange fremskridt siden 1973, og dersom han »efter bogstaven« havde overholdt den arbejdsplan, der blev givet ham den 27. oktober 1981, ville han have over-

trådt reglerne om beskyttelse af fortrolige forhold, eftersom han først den 15. marts 1982 havde opnået den godkendelse, der gav adgang hertil. Han anførte videre, at han, efter at de første kritiske bemærkninger om ham var fremsat den 23. april 1982, i ugen 26.-30. april affattede en mere fyldig rapport om sikkerhedskontrollen på Windscale for at bevise, at han havde løst sine arbejdsopgaver i prøvetiden tilfredsstillende, og denne rapport bedømte Van der Stijl som »et godt grundlag at gå ind i sagen på«. For så vidt angår initiativ og ansvarsfølelse forstår sagsøgeren endelig ikke, hvorledes der kan fremsættes kritiske bemærkninger herom over for en ansat på prøve, der endnu ikke var færdiguddannet, som endnu ikke havde opnået godkendelse med hensyn til fortrolige forhold, som ikke havde bemyndigelse til at gennemføre inspektioner samt ikke rådede over personale.

9 Den 2. juli gav Bommelle sagsøgeren et nyt arbejdsprogram, i henhold til hvilket sagsøgeren 1) den 15. juli, eventuelt senere skulle affatte en »skrivelse til BNFL angående Design Information«, 2) ultimo juli skulle udarbejde en ny udgave af den rapport om sikkerhedskontrollen på Windscale, som han havde udarbejdet i april, hvorved han skulle tage hensyn til de af Van der Stijl fremsatte bemærkninger, 3) henholdsvis ultimo august og ultimo september skulle udarbejde udkast vedrørende »F.A.« og »P.S.P.«, og endelig 4) skulle affatte en skrivelse til Den internationale Atomenergiorganisation, så snart svaret fra BNFL på den under pkt. 1) nævnte skrivelse var modtaget.

10 I den månedlige redegørelse for Favre's arbejdsopgaver i juli, som Bommelle udfærdigede den 24. august 1982 og sendte til Gmelin, anføres det, at trods Bommelle's indtrængende henstillinger og sagsøgerens tilsagn havde denne ikke til det fastsatte tidspunkt udført sin første arbejdsopgave ifølge arbejdsprogrammet af 2. juli. For så vidt angik den anden arbejdsopgave, havde sagsøgeren udarbejdet to notater. Det første indeholdt gode ting, men fortabte sig ikke desto mindre »i sammenligninger med situationen i Frankrig, som var uden forbindelse med virkeligheden«. Det anførtes endvidere i redegørelsen, at sagsøgeren havde været på arbejde fra 1.-12. juli og fraværende fra 14. juli-15. august på grund af sygdom, hvilket der forelå en lægeattest for.

11 Ved skrivelse af 30. juli 1982 meddelte generaldirektøren for personale sagsøgeren, at han under hensyn til de bedømmelser, sagsøgerens foresatte

havde afgivet vedrørende kvaliteten af hans arbejde siden hans ansættelse, havde anmodet den ansvarlige kommissær om at opsige hans kontrakt til udløb pr. 2. november i henhold til ansættelses-vilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a). Skrivelsen blev angiveligt sendt til sagsøgeren for at gøre det lettere for ham at finde nyt arbejde.

12 I et notat af 19. august 1982 til personalekommissær Burke henviste generaldirektøren for personale til udtalelsen om sagsøgeren ved prøvetidens udløb og til en samtale, som chefen for kontoret for vedtægten den 28. juli 1982 havde haft med Audland, hvorunder denne havde bekræftet, at kvaliteten af sagsøgerens arbejde efter 10 måneders tjeneste stadig lod tilbage at ønske, ligesom Audland havde foreslået sagsøgeren afskediget, og generaldirektøren anmodede om, at Favre's kontrakt blev opsagt med virkning fra 2. november 1982 i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a).

13 Sagsøgeren forelagde sagen for personaleudvalget ved Kommissionen, Luxembourg-afdelingen, og repræsentanter herfra opsøgte den 17. september 1982 Burke og anmodede om, at der blev givet sagsøgeren endnu en chance. Burke tilkendegav efter mødet, at han ikke delte den af udvalgets medlemmer fremsatte opfattelse om, at sagen ikke var holdbar i juridisk henseende, men anførte tillige, at han under hensyn til samtlige de fra personaleside fremlagte forhold dog ville tage sig tid til at overveje sagen, samt at han senere ville meddele sin afgørelse. Efter afholdelsen af dette mæglingsmøde blev det overvejet at omplacere sagsøgeren, men dette viste sig umuligt.

14 På grundlag af en indstilling fra generaldirektøren for personale af 29. oktober traf Burke den 4. november afgørelse om, at sagsøgerens kontrakt skulle opsiges i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, med et opsigelsesvarsel, der løb fra den 10. november og udløb den 31. december 1982.

15 Generaldirektøren for personale meddelte ved skrivelse af 4. november 1982 sagsøgeren, at den kompetente myndighed havde besluttet at opsige hans kontrakt i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a), med et

varsel, der løb fra den 10. november og udløb den 31. december 1982. Der blev den 26. november indgivet klage over denne afgørelse, og ved skrivelse fra Burke af 3. februar 1983 blev klagen afvist.

16 Sagsøgeren har til støtte for påstanden om annullation anført tre søgsmålsgrunde, nemlig manglende eller utilstrækkelig begrundelse, tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 7 og endelig magtfordrejning eller overskridelse af beføjelser.

Første anbringende

17 Med det første anbringende har sagsøgeren i det væsentlige over for Kommissionen påtalt, dels at den ikke i meddelelsen om afskedigelsen, som sagsøgeren modtog fra generaldirektøren for personale den 4. november 1982, angav begrundelsen for afskedigelsen, dels at den havde enten utilstrækkelige eller ingen grunde til at træffe beslutningen herom.

Manglende angivelse af begrundelse

18 Sagsøgeren erkender, at det følger af Domstolens praksis, navnlig dommen af 26. februar 1981 (De Briey, sag 25/80, Sml. s. 637), at der ikke i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a), er pligt til at angive begrundelsen for at opsige en kontrakt om midlertidig ansættelse på ubestemt tid, eftersom bestemmelsen tildeler den kompetente myndighed et skøn; imidlertid har sagsøgeren gjort gældende, at det følger af artikel 4 i selve ansættelseskontrakten, hvorefter denne er indgået »på ubestemt tid (artikel 2, a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte), afhængig af varigheden af programmet kernekraftinspektion«, at han ikke var stillet som en ansat i henhold til en »rent« tidsubestemt kontrakt, men at han, så længe programmet varede, måtte sidestilles med en tjenestemand i tjenestemandsvedtægtens forstand. Den nævnte dom finder således ikke anvendelse på sagsøgeren.

19 Dette argument kan ikke tages til følge. Den omstændighed, at Kommissionen i kontraktens artikel 4 har anført, at den er indgået på ubestemt tid (artikel 2, a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte), afhængig af varigheden af programmet »kernekraftinspektion«, kan ikke ændre den midlerti-

dige karakter af sagsøgerens ansættelse. Som anført af Kommissionen under den mundtlige forhandling, angiver den pågældende passus simpelt hen, at den af sagsøgeren besatte stilling var en stilling af midlertidig karakter i henhold til budgetmyndighedernes bestemmelse. På tidspunktet for sagsøgerens ansættelse rådede direktoratet »Sikkerhedskontrol under Euratom« nemlig over otte midlertidige stillinger, og i tre af disse stillinger var det hensigten at ansætte tre personer, der havde bestået udvælgelsesprøven, heriblandt sagsøgeren.

20 Herefter må bestemmelsen i kontrakten om, at denne gjaldt på ubestemt tid, »afhængig af varigheden af programmet kernekraftinspektion«, fortolkes således, at den dels skulle forklare, hvorfor man måtte tilbyde ansættelse som midlertidigt ansat, dels over for den pågældende ansatte skulle angive det tidspunkt, da kontrakten senest ville ophøre.

21 Det følger heraf, at den første del af dette anbringende ikke kan tages til følge.

Utilstrækkelig eller manglende begrundelse

22 Sagsøgeren har anført, at beslutningen om afskedigelse hvilede på utilstrækkelige grunde, hvilket i det væsentlige må ligestilles med en manglende begrundelse. Bemærkningerne i udtalelsen ved prøvetidens udløb kan efter sagsøgerens opfattelse ikke gøres gældende over for ham. Windscale-sagen, som han havde fået tildelt, havde dernæst som følge af sin politiske og fortrolige beskaffenhed ikke givet ham mulighed for at fremlægge konkrete resultater, og den kan følgelig ikke give nogen støtte for den påstand, der gengives i skrivelsen af 30. juli 1982 fra generaldirektøren for personale, og hvorefter kvaliteten af hans arbejde efter ansættelsen havde været utilstrækkelig.

23 Heller ikke dette argument kan tages til følge. Det bemærkes for det første, at ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a), hvortil der henvises i kontraktens artikel 5, udtrykkeligt hjemler mulighed for, at en kontrakt med en midlertidigt ansat, der er indgået på ubestemt tid, kan bringes til ophør med et opsigelsesvarsel, og sagen giver ingen støtte for at antage, at den kompetente myndighed, da den traf den anfægtede beslutning, overskred grænserne for det skøn, der herved tilkommer den.

24 Anbringendet om, at den sag, sagsøgeren havde fået tildelt, var af politisk og fortrolig art, hvorfor han ikke kunne fremlægge konkrete resultater, på hvis grundlag der kunne foretages en objektiv vurdering af kvaliteten af hans arbejde, modsiges af, at sagsøgeren den 28. april — dvs. med fire måneders forsinkelse — afleverede en rapport, der ifølge notatet af 2. juli 1982 fra Van der Stijl »kunne have dannet grundlag for mere omfattende undersøgelser, dersom den var blevet afleveret rettidigt«.

25 Det fremgår af sagen, navnlig af skrivelserne og notaterne fra generaldirektøren for personale af 30. juli, 19. august og 29. oktober 1982, at der efter Kommissionens opfattelse forelå tungtvejende grunde til en afskedigelse, navnlig at sagsøgerens arbejdsindsats var utilstrækkelig. Sagsøgeren har ikke påvist en sådan faktisk vildfarelse eller skønsmangel, at Kommissionen må antages at have overskredet grænserne for sit skøn i denne forbindelse.

26 På grundlag af sagens akter findes vurderingen af kvaliteten af sagsøgerens arbejde herefter ikke at være behæftet med en åbenbar mangel, der begrunder annullation af den i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a), trufne beslutning om afskedigelse.

27 Det følger af det anførte, at heller ikke den anden del af anbringendet kan tages til følge.

Andet anbringende

28 Efter sagsøgerens opfattelse er afskedigelsen af ham uretmæssig, fordi den ikke er i overensstemmelse med »tjenstlige synspunkter«. Han har herved henvist til vedtægtens artikel 7, der angiveligt er en hjørnesten i den ved vedtægten etablerede ordning, og som, selv om den ikke nævnes i ansættelsesvilkårenes artikel 11, ifølge sagsøgeren finder tilsvarende anvendelse vedrørende afskedigelse af midlertidigt ansatte. Det ville efter sagsøgerens opfattelse blive umuligt at ansætte medarbejdere med en videnskabelig baggrund inden for kerneenergi, dersom disse stærkt specialiserede personer ikke fik tilbudt nogen sikkerhed i ansættelsen.

29 Det bemærkes, at artikel 7, hvorefter den kompetente myndighed ved udnævnelse eller forflyttelse alene skal tage hensyn til tjenstlige synspunkter, vel ubestrideligt udtrykker et princip, som er en af retningslinjerne for administrationens virksomhed, og som ikke alene finder anvendelse i forbindelse med ansættelse af tjenestemænd, ligesom det ubestrideligt er i institutionernes interesse, at der ansættes personer, som opfylder de højeste krav til kvalifikationer og arbejdsindsats; men man kan ikke under henvisning til denne grundsætning kritisere afskedigelsen af en ansat, hvis arbejdsindsats ikke efter den kompetente myndigheds skøn svarer til, hvad man med rimelighed kan forvente af ham.

30 Dette anbringende må derfor forkastes.

Tredje anbringende

31 Sagsøgeren har anført, at afskedigelsen af ham er udtryk for magtfordrejning eller i det mindste en overskridelse af beføjelser. Han blev ikke afskediget i tjenestens interesse, men for at visse af hans overordnede kunne skaffe sig af med ham.

32 Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke i sagen findes nogen støtte for dette anbringende. Anbringendet må derfor forkastes.

33 Da intet af sagsøgerens anbringende er taget til følge, må sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

34 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

35 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. maj 1984.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

T. Koopmans

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 23. FEBRUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i nærværende sag deltog i udvælgelsesprøve KOM/A/322, der blev afholdt med henblik på at oprette en ansættelsesreserve af sagsbehandlere i lønklasse A 7/6, som skulle beskæftige sig med nukleare anlæg og stoffer. Sagsøgeren placerede sig blandt de bedste i udvælgelsesprøven. Den 25. september 1981 indgik han en ansættelseskontrakt med Kommissionen, hvorefter han som midlertidigt ansat og med titel af fuldmægtig blev placeret under generaldirektorat »Energi-Sikkerhedskontrol under Euratom«. Hans kontrakt angav at være på ubestemt tid, afhængig af varigheden af programmet kernekraftinspektion. Kontrakten indeholdt imid-

1 — Oversat fra engelsk.